

[Niels Eriksen.]

indskyderne, og kravene i den retning mener vi er opfyldt med loven. Og dernæst ønsker vi ikke, at bankerne automatisk skal kunne inddrages i den siddende regerings pengepolitik. Det var det, der kunne ske, hvis vi havde fået bestemmelsen om de variable kassereserver.

Det er jo ikke bankernes skyld, at der her i landet er for få penge til investering. Det er den politik, der bliver ført, der er årsagen til det. Bankerne har hele tiden været loyale overfor nationalbankens henstillinger med hensyn til øgede kassereserver, og det tror jeg også de vil være fremover. Jeg læste da også i bladene i går, at nationalbanken påny havde truffet aftale med bankerne med hensyn til de kassereserver, man fandt passende fremover, og jeg læste et referat fra bankmødet i Nyborg i søndags, hvor den højtærede handelsminister udtalte — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et ganske kort citat fra dagbladet „Børsen“ den 14. maj —:

„Jeg tror, vi kommer til at savne „harmonikareglen“, som reglen om de variable kassereserver er blevet kaldt. . .“, og handelsministeren siger videre:

„men jeg mener tværtimod, at det er en regel af den art, som det aldrig vil blive nødvendigt at bruge, blot man har sikret sig den på forhånd.“

Det vil altså sige, at den højtærede handelsminister i virkeligheden heller ikke lægger så forfærdelig stor vægt på reglen. Den skal stå som et skræmmebillede overfor bankerne, men bankerne behøver ikke et sådant skræmmebillede, de skal nok vide fra deres side at føre en fornuftig politik. Jeg har den absolutte tro, at vi alle er bedst tjent med, at de aftaler, der skal træffes her, sker på frivillig basis.

Jeg vil gerne med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Rasting: Jeg skal heller ikke gøre disse afsluttende bemærkninger, som følger efter en lang og grundig udvalgsbehandling, særlig lange.

Med hensyn til bestemmelserne om aktiekapitalens størrelse, som der jo har været almindelig enighed om eller ret god enighed om i udvalget, nemlig 600 000 kr.s grænsen og overfor bestående banker 400 000 kr.s

grænsen, har der i mit parti ikke været nogen særlig samvittigheds kval, idet de foreslåede forhøjelser er fuldt forsvarlige udfra den siden den gamle banklovs ikrafttræden stedfundne prisudvikling.

Med hensyn til problemet om bankledernes adgang til at deltage i erhvervslivet vil jeg sige, at mit parti kan endossere, underskrive, den tanke, at når der er tale om vederlag, skal dette vederlag udredes af banken og ikke af vedkommende erhvervs selskab. Jeg synes, det er helt forsvarligt at gennemføre en sådan regel, når der er taget fuldt hensyn til de bestående tilstande, således at de, der i øjeblikket sidder i de pågældende stillinger, ikke lider nogen skade ved de nye bestemmelser.

Det springende punkt i de lange udvalgsforhandlinger har jo været spørgsmålet om de variable kassebeholdninger, og jeg vil henvide til, hvad jeg som partiets ordfører gjorde gældende ved lovforslagets første behandling og også i tidligere samlinger, hvor lignende forslag har været bragt på bane, nemlig dette, at vi fra det konservative folkepartis side i princippet må se med skepsis på bemyndigelser til regeringen på det pengepolitiske område og med særlig skepsis på en bemyndigelse af denne karakter, hvor man i forvejen fra nationalbankens side har meget effektive midler, ikke mindst en diskontoforhøjelse, til rådighed.

Jeg vil dernæst gerne påtale den bemærkning fra ordføreren for udvalget, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, at nationalbankdirektørens udtalelser i denne sag skulle være fejlet til side — at billedet skulle være dette, at når man spurgte nationalbankens ledelse om et pengepolitisk spørgsmål eller et spørgsmål vedrørende landets almindelige økonomi og svaret passede til den borgerlige politiks synspunkter, skulle vi gå ind på tanken, hvorimod vi, når de gik imod vore synspunkter, fejede dem af bordet. Noget sådant har ikke været tilfældet under udvalgsbehandlingen; jeg må tværtimod hævde, at nationalbankdirektør Svend Nielsens meninger om dette spørgsmål har været genstand for den grundigste overvejelse, og at man har undersøgt, hvorledes forholdene er i andre lande, hvor man er gået ind for lignende pengepolitiske foranstaltninger. Man blev dog til syvende og sidst klar over, at foruden hensynet til nationalbanken er